

Jesse Sutanto

Vera Wongs
ongevraagd advies
aan moordenaars

Vertaald uit het Engels door Hilke Makkink

A.W. Bruna Uitgevers

1

Vera

Vera Wong Zhuzhu, zestig, is een varken, maar eigenlijk had ze als haan geboren moeten zijn. We hebben het hier, uiteraard, over de Chinese dierenriem. Vera Wong is natuurlijk gewoon een mens, maar hanen zouden nog wat van haar kunnen leren. Elke ochtend, exact om halfvijf, schieten Vera's oogleden als rolluikjes open. Vervolgens verheft haar bovenlichaam zich van de matras – niks lui uit bed rollen voor Vera, al gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat overeind komen inmiddels wel gepaard gaat met het nodige gekraak van gewrichten. Enthousiast zwaait ze haar in zachte sokken gestoken voeten over de rand, waar ze onmiddellijk de pantoffeltjes vindt die ze daar de avond ervoor met militaire precisie neergezet heeft. Ze stuurt een kort berichtje naar haar zoon, om hem eraan te herinneren dat hij zijn leven aan het verslapen is en al veel eerder op had moeten zijn dan zij. Hij is tenslotte een jongeman die nog een hele wereld te veroveren heeft. Uitslapen, vindt Vera, is alleen weggelegd voor baby's en voor Europeanen.

Na een snelle wasbeurt trekt Vera haar ochtendtenu aan – een poloshirt met zo'n groot Ralph Lauren-logo erop dat het haar hele linkerborst bedekt (nou ja, oké, dankzij de tand des tijds en de zwaartekracht eigenlijk alleen maar de bovenste helft van haar borst) en een joggingbroek. Dan

volgen de armsleeves, zo aangetrokken dat tussen haar shirtmouwen en de losse exemplaren geen reepje huid meer zichtbaar is. Jaren geleden, toen Vera nog een schaamteloze jonge vrouw was, controleerde ze haar armsleeves nooit, waardoor ze vaak rondliep met een bruin reepje huid op haar bovenarmen. Haar wilde jaren, toen ze de grenzen nog opzocht en onnodige risico's nam.

Met de armsleeves op hun plek knikt Vera haar spiegelbeeld nog een keer toe en loopt dan naar de keuken, waar ze een halve liter lauw water drinkt – koud water, zo is Vera's overtuiging, zou de vetten in je bloedvaten bevroren en voor hartkwalen zorgen. Bij de voordeur trekt Vera haar orthopedische sneakers aan en zet haar hoornen zonnebril en zonneklep op; die laatste is misschien wel het belangrijkste onderdeel van haar outfit, zo enorm dat het onmogelijk is dat ook maar één sproeten- of rimpelveroorzakend zonnestraaltje haar gezicht bereikt. En dan, zonder nog een keer om te kijken, stapt Vera de wereld in.

En dat dus allemaal zonder de hulp van een wekker. Vera had echt een haan moeten zijn, maar dat is ze niet, ze is een varken, en misschien is dat ook wel waar alle ellende mee begon.

Volgens de Chinese astrologie zijn varkens nauwgezet en empathisch, degenen bij wie je moet zijn voor oprecht advies. Helaas zijn er maar weinig mensen die Vera bellen voor oprecht advies, of zelfs maar voor onoprecht advies. De enige die haar altijd zou moeten bellen voor advies – haar zoon, Tilbert – doet dat nooit. Vera snapt niet zo goed waarom niet. Toen haar ouders nog leefden ging ze zo vaak naar hen toe voor advies, zelfs als ze het niet echt nodig had. Omdat Vera, in tegenstelling tot haar zoon, een plichtsgetrouw kind was dat wist dat haar ouders zich, als

zij hen om advies vroeg, onmisbaar zouden voelen. Nou ja, het is niet anders. Vera is een goede moeder, die er toch wel alles aan doet om Tilly zo veel mogelijk van advies te voorzien. Dit waren haar laatste appjes:

Verzonden vandaag, om 4.31 uur:

Tilly, ben je wakker? Het is 4.31 uur, heel laat. Ik sta elke ochtend op om 4.00 uur toen ik zo oud was als jij, om ontbijt klaar te maken voor Ah Gong en Ah Ma. Qi lai! Pluk de dag! Carpe diem! Groetjes, Mama.

Verzonden gisteren, om 19.45 uur:

Tilly, ik zie dat dat meisje @NotChloeBennett twee van jouw video's op de TikTok geliket heeft! Volgens mij betekent dit dat ze je leuk vindt. Ik bekijk haar profiel en ze pruilt veel maar ik denk dat ze een goeie vrouw zal zijn. Vorige week heeft ze samen met haar moeder haar nagels laten doen, dus ze is een plichtsgetrouwe dochter. Misschien moet je eens in haar DM sliden. Groetjes, Mama.

Vera was bijzonder in haar nopjes over het feit dat ze de uitdrukking 'in haar DM sliden' gebruikt had. Ze doet er alles aan om bij te blijven. Elke keer dat ze een term tegenkomt die ze niet kent, zoekt ze die op op de Google en schrijft ze de betekenis ervan in haar schriftje.

Verzonden gisteren, om 17.01 uur:

Tilly, het is 17.00 uur, ik hoop dat je gegeten hebt. Je oom Lin eet elke avond om 19.00 uur en die werd niet ouder dan dertig. Eet nu dus maar vast. Groetjes, Mama.

Op dit appje kwam zowaar antwoord.

Tilly: Oom Lin overleed omdat hij werd aangereden door een bus. En ik heb gezegd dat je me geen Tilly meer moet noemen. Het is Tilbert.

Vera: Spreek je ouders niet tegen. Zo voed ik je niet op. En wat is mis met Tilly? Het is mooie naam, je Baba en ik denken lang en zorgvuldig na over jouw naam, je moet er trots op zijn.

Hierop volgde meer stilte van Tilly. Nou ja. Geen tijd nu voor haar nukkige zoon, want Vera gaat beginnen aan haar ochtendwandeling en ochtendwandelingen zijn een serieuzere zaak. Eerst moet er gestretcht worden. Veel mensen van haar leeftijd klagen over stijve gewrichten en onbuigzame ledematen, maar Vera doet moeiteloos een lage squat en buigt voorover totdat haar vingertoppen haar sneakers raken. Als tiener schaamde Tilly zich altijd enorm voor Vera's stretchroutine. Hij smeekte haar om de oefeningen binnenshuis te doen in plaats van op het trottoir, maar voor stretchen heb je frisse lucht nodig en Tilly zou juist trots moeten zijn op een moeder die zo'n goed voorbeeld geeft aan de burens.

Met haar spieren voldoende opgewarmd neemt Vera haar loophouding aan – kin omhoog, borst vooruit en ellebogen haaks op haar lichaam. Dan begint ze te lopen, haar vuisten zwaaiend voor haar borst met het enthousiasme van een Noord-Koreaanse soldaat tijdens een nationale parade. Vera's ochtendwandeling kan niet anders beschreven worden dan energiek. Ze is een generaal op oorlogspad, die de kilometers met een nietsontziende efficiëntie verslindt. Wie zo dom is om haar in de weg te lopen krijgt een venijnige

blik toegeworpen (onzichtbaar achter zonnebril en zonneklep), al geniet Vera er stiekem ook wel van als ze een voorbijganger moet ontwijken, omdat het een kans is om haar soepelheid en snelle reflexen op de proef te stellen.

Voor haar laatste verjaardag kreeg ze van Tilly een Samsung-horloge dat haar voetstappen telt, maar Vera ziet het nut er niet van in omdat ze toch wel precies weet hoeveel stappen haar dagelijkse route telt: 3.112 stappen, beginnend op de hoek van Trenton Street en Pacific Avenue, waar ze woont, en dan door Washington Street, waar alle kleine supermarktjes en souvenirwinkels zich klaarmaken om open te gaan voor de dag. Sommige winkeleigenaren zwaaien naar Vera en roepen een groet, ook al weten ze dat ze niet kan stoppen voor een praatje, niet tijdens haar ochtendwandeling. Maar Vera heeft keurige manieren en dus roept ze vriendelijke dingen in het Mandarijn, zoals, ‘Wah, die meloenen zien er heerlijk uit, meneer Hong!’ of ‘Het wordt eindelijk een beetje lekker weer, zuster Zhao!’ terwijl ze voorbijstuift.

Voor het café, dat hier twee jaar geleden als een dikke puist uit de grond geschoten is, gaat ze wat langzamer lopen. De eigenaar is een onbeschofte millennial, die niet eens in Chinatown woont. Vera vertrekt haar gezicht als ze erlangs loopt en zoals elke ochtend vervloekt ze het café in stilte. Zelfs de naam irriteert haar. Het Café. Ze kan zich de verwarring van de klanten helemaal voorstellen. Waar zullen we afspreken? *Het Café. Ja, maar welk café? Het Café! Welk café?* Je zou denken dat een café met zo’n naam allang weer gesloten zou zijn. Maar nee, dwars tegen alle logica in ging het niet failliet, maar floreerde het juist en kaapte het zelfs klanten weg bij de oudere zaken in de buurt. Vaak, als Vera in haar rustige theewinkeltje zit, dwalen haar gedachten af naar Het Café en dan is haar heerlijke thee meteen

bedorven. Echt, Het Café mét zijn vreselijk ongezonde product – koffie, bah – is funest voor de inwoners van San Francisco, zeg maar gerust voor de mensheid.

Aangekomen bij de drakenpoort van Chinatown in Bush Street slaat Vera af en loopt ze door Stockton Street helemaal tot aan het Woh Hei Yuen Park, waar de Tai Chi Quan-groep net met de dagelijkse oefeningen begint. Haar man Jinlong kwam hier elke dag, totdat hij zijn beroerte kreeg. Hij probeerde Vera vaak mee te krijgen, maar zij zag het nut niet in van tai chi. Te langzaam om iets te bewerkstelligen. Even effectief als yoga, niet heel erg dus. Elke keer als Jinlong klaar was met zijn tai chi controleerde Vera zijn hartslag en die kwam nooit boven de tachtig uit. Waar doe je het dan voor? Maar goed, ze loopt dus door Woh Hei Yuen, zwaait naar de tai chi-groep en negeert hoe haar hart een beetje breekt als ze Jinlong niet ziet tussen al die langzaam bewegende mensen. Raar mens, natuurlijk ziet ze Jinlong niet, die zit veilig weggestopt in een zilveren urn in haar woonkamer, klaar.

Het eerste wat Vera doet aan het eind van elke wandeling is haar duim tegen de binnenkant van haar pols houden om haar hartslag te meten. Tevreden met een respectabele tweeënnegentig slagen per minuut stapt ze naar binnen, door haar donkere theewinkeltje en de trap op, terug naar haar appartement. Na een verkwikkende koude douche eet Vera een uitgebalanceerd ontbijt van rijstepap, ingelegde eendeneieren en gefermenteerde tofu. En dan trippelt ze weer naar beneden om de winkel klaar te maken voor opening.

Als tiener deed Tilly niets liever dan wijzen op de onjuistheden in de naam Vera Wangs Wereldberoemde Theehuis.

‘Ten eerste kent niemand het, dus zo “wereldberoemd” is het niet,’ zei hij met rollende ogen.

Vera maakte een afkeurend geluid, maar voordat ze iets kon antwoorden zei Jinlong: ‘Niet waar, in China stond je moeder bekend om haar thee. Heel wat klanten komen van heinde en verre om haar thee te proeven.’

‘Hm,’ zei Tilly, niet overtuigd. Om dan door te gaan met zijn volgende aanval. ‘En waarom heet het “Vera Wang”? Je heet Vera *Wong*.’

‘Ah,’ zei Jinlong met een bewonderende blik op Vera. ‘Dat is omdat je moeder een slimme vrouw is, een gewiekste vrouw. Vera Wang is beroemd, zelfs witte mensen kennen haar naam. Dus vond je moeder dat ze de zaak net zo goed naar haar kon vernoemen.’

‘Dat heet misleiding, Baba,’ zei Tilly streng. ‘Straks worden jullie nog aangeklaagd!’ Om er vervolgens, behoorlijk hatelijk, vond Vera, aan toe te voegen: ‘Mocht er iemand van dit theehuis gehoord hebben, natuurlijk. Maar omdat niemand van het bestaan weet, zal het wel loslopen.’

Jinlong lachte alleen maar en klopte Tilly op zijn rug. ‘O, *er zi*, wat weet je toch veel over de wet. Misschien moet je maar rechten gaan studeren!’

Het was allemaal zo’n stuk eenvoudiger geweest toen Jinlong nog als buffer tussen Vera en Tilly gefungeerd had. Na zijn dood was de relatie tussen moeder en zoon langzaam maar zeker verslechterd, totdat er bijna niets meer van over was. Tilly was inderdaad rechten gaan studeren en was nu een junior partner bij een vooraanstaand advocatenkantoor in de buurt van de Embarcadero, in zo’n hoog gebouw dat je ’s avonds de lampen van de auto’s op de Bay Bridge kunt zien glinsteren. Niet dat Vera dat zou weten; het is niet dat Tilly haar ooit uitnodigt op zijn kantoor, maar ze mag zich graag voorstellen wat Tilly ziet als hij door zijn kantoorraam naar buiten staart.

Niet meer aan Tilly denken, maant ze zichzelf, terwijl ze

de laatste stoel van de tafel tilt en op de grond zet. Dan loopt ze naar de voordeur en draait het bordje van GESLOTEN naar OPEN, loopt naar de toonbank en neemt plaats op haar kruk, in afwachting van haar klanten.

Vera Wangs Wereldberoemde Theehuis is geopend.

2

Vera

Heel eerlijk gezegd had Tilly natuurlijk wel gelijk gehad met zijn bewering dat Vera's theehuis 'wereldberoemd' noemen de waarheid een beetje geweld aandeed. Ja, Vera's theehuis in Guangzhou had een redelijk trouwe klantenkring gehad en was zelfs af en toe bezocht door mensen van verder weg, die over haar bijzondere brouwsels gehoord hadden. Maar hier in San Francisco, Californië, had ze weer helemaal van voren af aan moeten beginnen. Tijdens zijn hoogtijdagen had Vera Wangs Wereldberoemde Theehuis nog best wat vaste klanten gehad, ondanks de bescheiden locatie, weggestopt tussen Lucky Laundry aan de ene en Winifred's Patisserie aan de andere kant. Maar die klantenkring bestond voornamelijk uit immigranten, en gedurende de jaren was de gestage stroom veranderd in een dun straaltje, vervolgens in gedruppel en inmiddels is Alex nog de enige klant op wie Vera kan rekenen.

Zoals elke ochtend tilt Vera haar enorme logboek uit de kast en laat het met een zachte plof op de toonbank vallen. Ze zet haar leesbril op en tuurt naar de aantekeningen, haar wenkbrauwen opgetrokken in een poging het minuscule handschrift te ontcijferen.

23 mei – *Prunella vulgaris*, gedroogde watermeloen-schil, gojibes-sen

22 mei – *Luo han guo*, premium vogelnestjes, kandij-suiker

21 mei – Geurig geroosterde gerst, *Chrysanthemum*, gekonfijte wintermeloen-schil

20 mei – *Osmanthusknoppen*, wulungthee

Om Vera's mond verschijnt een glimlachje bij het zien van de lijst met theemengsels die ze samengesteld heeft voor haar beste klant. Vooral de geroosterde gerst vond hij lekker, wat ook niet vreemd is, aangezien de rokerige smaak prachtig harmonieert met de vanillegeur van de chrysanthemum en de zoetheid van de gekonfijte wintermeloen-schil. Wat zal ze vandaag eens maken? Vera neemt haar bril af, staat op van haar kruk en laat haar blik over de plafond-hoge kast achter de toonbank gaan.

Vera's kast is een mirakel. Exact 188 kleine laatjes, elk gevuld met een hoogwaardig ingrediënt, geïmporteerd vanuit de bedauwde heuvels van China. Goed, Tilly heeft er op zijn gebruikelijke onaardige manier al eens op gewezen dat veel van die ingrediënten al jarenlang niet meer gebruikt worden en dus waarschijnlijk niet goed meer zijn. Vera zou de eerste zijn om te erkennen dat de Tianchi-thee misschien wat over de datum is en weggegooid zou moeten worden, samen met ten minste twintig andere ingrediënten die ze al jaren niet meer gecontroleerd heeft, maar dat kan allemaal wel tijdens de grote voorjaars-schoonmaak van haar magische laatjes. Door het gebrek aan klanten heeft ze gewoon nooit meer hoeven nadenken over al die ingrediënten, waar niemand ooit naar vraagt.

Goed, terug naar vandaag. Vera tikt peinzend twee keer tegen haar kin, dan beklimt ze een klein keukentrapje en opent een laatje. Jujubes, ook wel bekend als gedroogde

rode dadels. Lichtzoet en een mooie combinatie met – ach, wat denkt ze wel niet? Jujubes hebben een verwarmend effect. Alex heeft te veel yang, wat betekent dat hij het van nature al snel warm heeft; ze mag hem dus zeker geen jujubes geven, hoe heerlijk de smaak ook is. Vera stapt van het keukentrapje af en bekijkt de toonbankvitriene, waarin zo'n twintig van de meer populaire ingrediënten uitgestald liggen. Juist, o ja, laatst heeft ze een groot pak mungbonen gekocht in de winkel van mevrouw Ong.

Dat zou heel geschikt zijn. Ze schept wat van de kleine smaragdgroene boontjes in haar traditionele Chinese weegschaal, waarbij ze haar ogen net zo samenknijpt als Shaina uit het tweede seizoen van *Love Is Blind*, terwijl ze de perfecte verhouding berekent voor Alex en zijn arme vrouw, Lily. Zodra ze de juiste hoeveelheid afgewogen heeft, schept ze alles over in een klein zakje. Dan voegt ze er twee stukjes kandij en een bundeltje pandanbladeren aan toe en trekt het touwtje dicht. Zo. Het enige wat Alex nog moet doen is het in water hangen en een kwartiertje laten koken, waarna hij en Lily kunnen genieten van een heerlijk gezond drankje met koelende werking.

Zoals verwacht rinkelt even later het kleine belletje boven de voordeur, als Alex die openduwet. Het geluid zorgt altijd weer voor een glimlach op Vera's gezicht. Ze mag Alex, de enige echte gentleman in deze buurt.

'Ni hao, Alex,' roept ze.

'Zao an hao,' antwoordt Alex. Met zijn gebruikelijke vermoeide glimlach schuifelt hij naar zijn favoriete plekje in het theehuis, bij het raam.

'Hoe gaat het vandaag? Geen verandering?' vraag Vera in het Mandarijn, terwijl ze haar ronde ketel vult en op het fornuis zet. Hoewel Alex haar speciaal gemengde kruidenthee altijd graag mee naar huis neemt, wijkt hij nooit af van

zijn gebruikelijke ochtendthee, een pot Tie Guan Yin. Tie Guan Yin, IJzeren Godin van Genade, is een soort wulungthee uit Fujian, al smaakt hij totaal anders dan wulung. De eerste indruk is nogal bitter, maar eenmaal doorgeslikt laat de thee een heerlijk zoete smaak achter in de mond, fris en verkwikkend. Het is een van Vera's lievelingstheesoorten en ze besteedt dan ook veel zorg en aandacht aan het zetten ervan.

Zodra het water kookt pakt ze een kleine aardewerken theepot en twee theekopjes ter grootte van een borrelglas. Ze zet ze in het afdruiptrek naast de spoelbak en giet er het kokende water overheen, zodat de kopjes en de pot gloeiend heet worden.

Snel verplaatst ze de kopjes naar een dienblad en schept wat Tie Guan Yin in de kleine pot, voordat ze hem opvult met heet water. Dan giet ze het eerste brouwsel uit, wat bedoeld is om eventuele bitterheid van de blaadjes weg te spoelen, en vult de pot met meer heet water voordat ze het dienblad naar Alex' tafeltje draagt.

Alex glimlacht als Vera het blad neerzet en voor hen allebei thee inschenkt. Voorzichtig pakt hij zijn kopje op, alleen aan de rand om te voorkomen dat hij zichzelf brandt, en neemt een slokje. Hij haalt een keer diep adem en sluit genietend zijn ogen. 'Mm, niemand zet thee zoals jij dat doet. Lily mist het hier zo.'

Arme Lily, denkt Vera voor de miljoenste keer. Ten minste een paar keer per dag, als ze aan Alex moet denken, slaakt Vera een kleine zucht en denkt ze: *Arme Lily*. Een jaar geleden is er Alzheimer bij haar geconstateerd en sindsdien is ze snel achteruitgegaan. Inmiddels komt ze haar huis niet meer uit. Alex weigert om iemand anders voor zijn geliefde vrouw te laten zorgen en leeft als een kluisenaar. De enige keer dat hij zichzelf toestaat de deur uit te

gaan is voor zijn tienminutenbezoekjes aan Vera, als Lily nog slaapt. Waarbij hij wel altijd een timer zet, voor het geval hij en Vera de tijd zouden vergeten. Zelfs zijn eigen boodschappen doet hij niet. Een van zijn zoons – de plichtsgetrouwe van de twee – doet zijn wekelijks boodschappen en zet die elke zondag bij zijn voordeur. Dit is ook de zoon over wie Vera deze ochtend begint, omdat Alex vermoeder oogt dan anders en Vera weet dat praten over zijn zoon hem zal opvrolijken.

‘Hoe gaat het met Facai?’ Facai betekent ‘opmerkelijke rijkdom’; een prachtige naam, die Alex’ zoon veel geluk gebracht heeft. Vera vindt het mooi. Ze wou dat Tilly ook zijn Chinese naam zou gebruiken.

Zoals verwacht moet Alex glimlachen, waardoor er rimpeltjes bij zijn ooghoeken verschijnen. ‘O, goed, heel goed. De goden zijn hem echt gunstig gezind. De laatste tijd is hij zo opgewekt; hij zegt dat de zaken heel erg goed gaan.’

‘O ja, natuurlijk.’ Vera knikt wijs, terwijl ze een slokje thee neemt. ‘Nou ja, het was ook onmogelijk dat hij geen succes zou hebben, met jou en Lily als ouders.’ Het is niet bedoeld om Alex te vleien; zoals veel Chinese ouders gelooft Vera er heilig in dat het grootste deel van iemands succes te danken is aan het harde werk en de opoffering van zijn ouders.

Maar blijkbaar heeft ze iets verkeerd gezegd. Alex’ glimlach verdwijnt en hij slaat zijn ogen neer. ‘Ik wou dat ik je gevoelens kon delen, maar helaas kan ik niet hetzelfde zeggen van mijn andere zoon, Jiancheng.’ Jiancheng betekent ‘kracht en stabiliteit’, maar afgaande op wat Vera weet over Alex’ tweede zoon is die allesbehalve sterk en stabiel.

‘Wat vervelend, maar ik leef met je mee.’ Vera heeft al heel vaak tegen Alex geklaagd over Tilly en het is dankzij alle keren dat hun zoons hen teleurgesteld hebben dat er zo’n goede vriendschap tussen Vera en Alex ontstaan is. ‘Ik

stuurde Mingjin een appje vanochtend toen ik wakker werd, om ervoor te zorgen dat hij ook op zou staan, maar tot nu toe heb ik nog geen reactie gekregen. Welke andere moeder is nou zo attent om haar zoon elke ochtend een berichtje te sturen? En waardeert hij het?’

Alex zucht en schudt zijn hoofd. ‘Die jongelui snappen niet wat wij allemaal opgeofferd hebben voor ze. Toen ik jong was haalde ik het niet in mijn hoofd om mijn ouders eerder te laten opstaan dan ik. Nee, ik was altijd als eerste wakker en dan poetste ik mijn vaders schoenen. Dankzij mij ging mijn Baba nooit met smerige schoenen naar het werk.’

‘Ja, precies!’ kraait Vera en ze zet een deugdzame borst op. ‘Dat is nou precies wat ik bedoel. Ik maakte elke ochtend een warm ontbijt klaar voor mijn ouders. Ha! Deze jonge generatie weet niet hoe goed ze het hebben.’

‘Lily heeft ze altijd verwend, weet je.’ De blik in Alex’ ogen verzacht. ‘Volgens haar gedroegen ze zich als normale Amerikaanse kinderen, en is dat niet wat we wilden?’

Vera zucht. ‘Ze heeft een punt.’

Allebei staren ze weemoedig in hun theekopjes.

‘Hoe gaat het met Lily?’ Vera haat het om de vraag te stellen, omdat ze nu al bijna een halfjaar geen positief antwoord meer gekregen heeft, maar ze voelt zich verplicht.

Alex laat zijn schouders hangen. ‘Weinig verandering.’

Wat betekent dat ze amper nog een helder moment heeft. Als Lily tegenwoordig wakker is, is ze voornamelijk druk met snauwen tegen Alex dat hij weg moet blijven en eisen dat ze haar man kan zien. Het sloopt Alex. Zijn enige lichtpuntjes zijn Facai en deze kleine theepauzes met Vera. Veel te snel gaat zijn timer af, en Alex drinkt zijn laatste slok thee. Vera haast zich naar de toonbank om het zakje te pakken dat ze eerder voor hem klaargemaakt heeft.

‘Hier,’ zegt ze, terwijl ze het in zijn handen drukt. ‘Mungbonen en pandan. Vijftien minuten koken, eventueel twintig, als je de smaak iets sterker wilt.’

‘Je bent te goed voor ons,’ protesteert Alex, maar hij weet inmiddels dat discussiëren toch geen zin heeft en bergt het zakje op. Toen Lily nog niet zo slecht was stond Alex altijd wel vijf minuten met Vera te bakkeleien over het betalen voor de thee, maar tegenwoordig heeft hij daar de tijd niet meer voor.

Vera kijkt hem na terwijl hij het korte stukje naar zijn appartementenblok loopt, een vervallen oud gebouw met tien woningen, allemaal bewoond door grijzende huurders. Een groot deel van Chinatown is inmiddels zo, langzaam wegwijnend. Het verdriet in Vera’s hart groeit, wordt zwaarder, totdat het overweldigend is. Want hoe graag ze Tilly ook zou willen zeggen dat hij zich vergist, diep vanbinnen weet ze natuurlijk ook wel dat haar theehuis verre van wereldberoemd is. Integendeel zelfs. En toezien hoe haar eerste en laatste klant van die dag wegloopt kost Vera elke dag een beetje meer moeite. Ze weet al wat de rest van de ochtend gaat brengen. Langzaam zal die overgaan in de middag, die zich op zijn beurt weer in onverdraaglijke stilte uit zal strekken tot vijf uur, wanneer Vera langzaam vanaf haar kruk naar de voordeur zal schuifelen om het bordje van OPEN naar GESLOTEN te draaien en zichzelf voor de tiende keer die dag *Waarom doe ik dit?* af te vragen.

Het is duidelijk dat de winkel al jaren niet meer rendabel is. Hij is alleen nog maar open omdat zij en Jinlong hem zeven jaar geleden volledig afbetaald hebben en ze nu alleen nog maar elke maand de elektriciteitsrekeningen en dergelijke hoeft te betalen. Maar zelfs zonder de zware last van een hypotheek op haar schouders is de zaak nog een kwellend en Vera is zich elke dag bewust van haar slinkende

spaargeld. Binnenkort zal ze, hoe zuinig ze ook leeft, niet meer genoeg geld hebben om door te gaan en zal Vera Wangs Wereldberoemde Theehuis definitief verleden tijd zijn.

Die dag sluit Vera een uur vroeger dan normaal, niet in staat om de aanhoudende eenzaamheid nog langer te verdragen. Haar sjokkende voetstappen op de krakende trap zijn zwaar. Het zit niet in haar natuur om verdrietig te zijn, maar hoe energiek haar ochtendwandelingen ook zijn, de eenzaamheid haalt haar toch weer in, elke keer weer. Voor dat ze naar bed gaat stuurt ze Tilly nog een herinnering om ook op tijd te gaan slapen, omdat laat naar bed gaan prostaatanker kan veroorzaken, zoals iedereen weet. Ze wacht niet op een antwoord; ze weet dat dat toch niet gaat komen. Als ze eindelijk in slaap valt droomt ze over de dood, wensend dat het eindelijk haar beurt is.

De volgende ochtend schieten haar ogen zoals altijd open en begint er weer een nieuwe dag. Blijven liggen en zwelgen in zelfmedelijden heeft geen nut; ze zal ook de komende vierentwintig uur weer het hoofd moeten bieden. Gekleed in haar gebruikelijke ochtendtenue, de zonneklep stevig op haar hoofd, beent Vera de trap naar haar theehuis af, waar ze voor één keer geschokt en sprakeloos blijft staan.

Want daar, midden in Vera Wangs Wereldberoemde Theehuis, ligt een dode man.